

Sygn. akt III KO 93/20

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie **K. B.**

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej,

w dniu 14 stycznia 2021 r.

wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 1 marca 2019 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 28 grudnia 2017 r., sygn. akt IV K (...),

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

W piśmie z dnia 25 września 2020 r., oznaczonym jako „wniosek – zażalenie”, K. B., powołując się na przepisy art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 541 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. oraz art. 542 § 1 i 3 k.p.k. na wniośł o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Apelacyjnego w (...) z dnia 1 marca 2019 r., sygn. akt II AKa (...) zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 28 grudnia 2017 r., sygn. akt IV K (...). Jako podstawę wznowienia wskazał brak obrońcy w toku postępowania oraz zachodzącą w jego ocenie niesprawiedliwość wydanego wyroku, wynikającą z dokonanych w jego sprawie błędnych ustaleń faktycznych.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Wniosek skazanego o wznowienie postępowania – z uwagi na treść i uwarunkowania procesowe tak należało potraktować jego pismo kwestionujące postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2020 r., sygn. akt III KZ 37/20, które nie podlegało zaskarżeniu – jest oczywiście bezzasadny w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k. i w związku z tym odmówiono jego przyjęcia bez podejmowania dodatkowych czynności w postaci wzywania wnioskodawcy do usunięcia braku formalnego związanego z przymusem adwokacko-radcowskim (art. 545 § 2 k.p.k.).

Zgodnie z treścią art. 545 § 3 k.p.k., przewidziana w tym przepisie instytucja ma zastosowanie w szczególności do tych przypadków, gdy wnioskodawca odwołuje się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu wznowieniowym. Taka właśnie sytuacja występuje w sprawie K. B. Wniosek skazanego, poza tymi samym okolicznościami, które były już podnoszone w jego wcześniejszych wnioskach, nie zawiera jakiegokolwiek nowej argumentacji wskazującej na wystąpienie którejkolwiek z przesłanek uzasadniających przeprowadzenie postępowania wznowieniowego.

Przypomnieć trzeba, że kwestia zaistnienia podstaw do wznowienia postępowania w sprawie, której dotyczy wniosek skazanego, była w okresie ostatnich 10 miesięcy czterokrotnie poddawana osądowi Sądu Najwyższego (postanowienia: z dnia 18 marca 2020 r., III KO 96/19; z dnia 16 czerwca 2020 r., III KO 33/20; z dnia 2 września 2020 r., III KZ 37/20; z dnia 5 listopada 2020 r., III KO 91/20). Wydane w tym przedmiocie postanowienia w sposób szczegółowo wyjaśniły powody, którymi kierował się Sąd Najwyższy stwierdzając brak podstaw do wznowienia postępowania. Stanowisko przedstawione w wymienionych orzeczeniach zachowuje swoją aktualność. Sąd Najwyższy podziela to stanowisko i do niego odsyła.

Odnosząc się jedynie do wyrażanego w treści wniosku niezadowolenia skazanego z treści wydanych w jego sprawie wyroków, zauważyć należy, że postępowanie wszczęte wniesieniem nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest wniosek o wznowienie postępowania nie ma charakteru postępowania odwoławczego, a zatem nie jest rolą sądu wznowieniowego prowadzenie kontroli instancyjnej orzeczenia objętego wnioskiem i weryfikowanie trafności ustaleń faktycznych, na których to orzeczenie zostało oparte, lecz jedynie wykazanie

istnienia jednej z wymienionych w kodeksie postępowania karnego podstaw wznowienia.

Z tych względów postanowiono, jak na wstępie.

Pouczenie:

Na niniejsze postanowienie przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego w terminie 7 dni od daty doręczenia.